

[Boeck-Hansen.]

i sin Tid givet disse Mennesker en Bestalling, jeg tror oven i Købet en Bestalling paa Livstid, og den vil man naturligvis ikke tage fra dem. Nej, man tager bare deres Klientel, deres Kunder fra dem, og paa den Maade ødelægges man ganske simpelt deres Levevej. Hvad man vil gøre for de Mennesker, man ødelægges, det staar mig egentlig ikke fuldstændig klart, men man plejer jo ikke saadan at gøre Folk brødløse. Jeg ved naturligvis ikke, om man tænker sig, at saadanne Tilstande skal indføres fremtidig i Staten Danmark.

Af Lovforslagets Bemærkninger fremgaar det, at Ændringerne skal gennemføres for at beskytte Personalet mod Udbytning. Det er en slem Beskyldning, man der rejser mod de Folk, der er Indehavere af private Arbejdsanvisningskontorer, og jeg synes, det er en Beskyldning, som i høj Grad trænger til at bevises og underbygges med klare og tydelige Eksempler. Jeg har ogsaa set, at Regeringsorganet „Social-Demokraten“ har gentaget saadanne Beskyldninger og Paastande, men maaske kan vi under Behandlingen i Udvalget faa disse grove Beskyldninger bevist. Jeg synes for øvrigt, det havde været rarere, om man havde fremført Beviserne, samtidig med at man fremsatte Beskyldningerne, i Stedet for nu at skulle til at bevise det bagefter.

Dernæst vil jeg rejse det Spørgsmaal, om det er billigere, naar man er Medlem af en Fagforening, selv om man i øvrigt ikke synes, man har nogen Glæde af at være Medlem af den, end at henvende sig til et privat Arbejdsanvisningskontor. Det forekommer mig, at dette Spørgsmaal ogsaa har sin store Betydning, for hvis det ikke er billigere, saa kan man jo ikke sige, at der er Tale om en Udnyttelse. Man kan jo ikke sige, at de paagældende bliver skammelig udnyttet ved at henvende sig til de private Arbejdsanvisningskontorer, hvis det i Virkeligheden er billigere end at være Medlem af en Fagforening eller at være Medlem af en Arbejdsløshedskasse uden at være Medlem af Fagforbundet.

Jeg synes, at man efterhaanden er lovlig tilbøjelig til at oprette Formynderskab her i Landet. Er det ikke saadan, at jo mere frit dette Land bliver regeret, i jo højere Grad vil man sætte Folk under Formynderskab? Det er jo snart saadan, at det kun er, naar man taler til de ærede Vælgere, at man har en uhyre Tiltro til deres Selvstændighed og til deres Dømmekraft, men mellem Valgene mener man, at man maa beskytte dem og være Formyndere for dem, saa de

ikke kommer paa gale Veje — tænk en saa gal Vej som at gaa til et privat Arbejdsanvisningskontor! Det er nærmest, som om Befolkningen her i Landet var mindre-aarige, der trænger til Beskyttelse. Jeg synes, at det danske Folk i al Almindelighed er meget forstandigt, og derfor tror jeg ikke, at man behøver at benytte enhver Lejlighed til at sætte dem under Formynderskab.

Musikken eller Musikerne vil man jo ogsaa have ind under denne Lov. Jeg mener nu, man skal være meget forsigtig med at antage saadanne Musikere i Rækkefølge. Det er der noget uheldigt ved, for Musik er nu ikke Arbejde af almindelig Karakter og heller ikke Haandværk af almindelig Karakter. Selv om mange spiller med Fingrene, saa er det dog et Arbejde, der forudsætter et ikke ringe Talent, hvis man skal have Glæde af det. (Uro i Salen). Jeg mener, det kan være meget behageligt at have Taffelmusik, men det kan ogsaa være ret ubehageligt at have Taffelmusik, og der kan ogsaa være Spektakel paa anden Maade i Lokalet, som forekommer i høj Grad ubehageligt. (Formanden ringer). Men naar Musikerne skal engageres, saa er det dog vist i høj Grad afgørende, at der tages Hensyn til de Evner og de Forudsætninger, de har for at udøve denne Kunst paa rette Maade.

Efter Lovforslagets §§ 1 og 2 vil man stryge Ordet „væsentlig“ i den gamle Lov, og jeg skal indrømme, at dette Ord „væsentlig“ ogsaa forekommer ret hyppigt i den gamle Lov, og at Loven, hvis man streger det, bliver klarere, og det er kun godt, men naar man stryger Ordet „væsentlig“, saa bliver Loven ogsaa strengere, og dette er maaske ikke saa godt. Man plejer jo ikke saadan at tage Folk fra deres Levevej, fordi de har gjort sig skyldige i en uvæsentlig Fejl, og man plejer jo ikke at afskedige en Mand fra sin Tjeneste, fordi han har gjort sig skyldig i en mindre Fejl; det er kun brutale Arbejdsgivere, der jager Folk paa Gaden, fordi en Arbejder har gjort sig skyldig i en enkelt Forseelse. Det eneste glædelige, der knytter sig til al denne Strenghed, er, at strenge Herrer ikke regerer længe — det vil glæde adskillige i dette Land.

I 1933 gik altsaa de Konservative med til § 3 i den nuværende Form, og vi ser ærlig talt ikke nogen Grund til at ændre paa denne Paragraf. Naar man ikke har en offentlig Anvisning i Nærheden, er det dog særdeles tiltalende at have et privat Arbejdsanvisningskontor. Det kan jo meget let blive betydelig billigere at gaa til det private Arbejdsanvisningskontor, hvis det